

hvis Vedkommende der, som bekjendt, fra Sundenrigsministeriet er udgivet et Regulativ, som bestemmer, hvor store Skibsrummet og Følkelufaset ombord skulle være, hvilke Medicamenter der skal være i Medicinkisterne, og hvorledes Proviantforsyningen skal være. Før man har saadanne Bestemmelser, ville jo nemlig de Personer, som ville give sig af med Udvandrertrafikken, ikke kunne bygge deres Skibe og indrette deres Fart eller lægge deres Plan. Hvis de skulle vente dermed, indtil Skibet er færdigt, og de da skulle forhandle med Ministeren derom, saa vil det kunne fremkalde megen Skade for dem. Vi have heller ikke — som jeg før anførte — nogen Erfaring for os om det directe Udvandringsvæsen, men man har Erfaring paa andre Steder, i andre Lande. Jeg troer derfor ikke, at det vil være saa overordentligt vanskeligt at opsætte nogle enkelte Regler, enkelte Bestemmelser, som skulle følges, og derefter at overlade til Regulativet nærmere at udføre disse i Detail; men at lade en Lov gaae ud, hvori der staaer saa usikre Anviisninger om dette Forhold som de, der findes i Lovforslagets § 3, forekommer mig ikke at være tilraadeligt, og jeg vilde, hvis man i dette Dødblik ikke kan magte dette Forhold, foretrække, at man blev ved de Bestemmelser, der oprindeligt vare foreslaaede af Regjeringen, og saa opfatte til en anden Tid at tage Bestemmelse om den directe Fart.

Solstein: Det Lovforslag, her foreligger, er jo blevet noget omarbejdet i Landstinget og kunde jo tilsyneladende indeholde adskillige Bestemmelser, der medføre Indgreb i den personlige Frihed, hvilket vi ogsaa have hørt ansjøre her i flere Foredrag. Jeg troer imidlertid, at naar vi blot ville holde os til, hvad der foreligger i vore nærmeste Forhold i Landet selv, maae vi indrømme, at de Indgreb, som her tilfuges, ingenlunde ere større, men virkelig i mange Henseender endog staae langt under de Indstrænkninger, man ellers har anseet og med Rette har anseet det for at være nødvendigt at gjøre i den Frihed, som ellers eksisterer. Vi have jo hos os i vore Landforhold ikke saa Bestemmelser, som ogsaa ligefrem kunne kaldes Indgreb i den Frihed, som man ellers i Al-

mindelighed sætter saa stor Priis paa, f. Ex. Contractsfriheden; vi have jo Bestemmelser om Hoveri, om Overdragelse af Jagtret osv., og det paa et Omraade, hvor de ikke ere af nær saa stor Betydning for de Paagældende, som de Bestemmelser, der her tilfuges tilveiebragte, for en meget kort Tid ere for de Mennesker, der vandre ud. Spørgsmaalet er her egentlig ikke det, om der skal træffes Foranstaltninger, gives Regler for visse Næringsbrug, men Spørgsmaalet er det, hvorledes man kan beskytte Udvandrere mod Mishandling og Misbrug af den store Magt, som Forholdene give de Folk, med hvilke Udvandrerne indlade sig, idet disse bruge denne Magt i deres egen Interesse. Dette er det store Hovedoieblik, der ligger til Grund for hele Loven, og det ligger i mine Tanker egentlig kun for at spørge, hvorvidt Loven i saa Henseende er hensigtsvarende eller ikke. Betragte vi nu Sagen, som den har stillet sig hos os, troer jeg, at Enhver, der kender en lille Smule til Udvandringsforholdene, som de stille sig i hans egen eller de nærmeste Egne, vil indrømme, at der er megen Grund til at træffe Foranstaltninger for paa dette Omraade at forebygge, at Døren hos os bliver aabnet for en Mængde Misbrug, der kunne føre de bortdragende enkelte Personer eller hele Familier i store Ulykker. Exempler herpaa foreligge i stor Mængde. Der blev i dette Dødblik nævnt eet, som er i saa høj Grad slaaende, at det kunde gjøre Fyldest for mange andre, og om der end ikke i dette Tilfælde er inddraget noget bekjendt Navn fra Danmark eller vore Nabolande nordpaa, saa er dette dog et reent Tilfælde. Vi vide jo Alle, at der finder Uvandring Sted trindt om fra Landet med største Sorgløshed fra de Paagældendes Side, en Sorgløshed, som tidt maa synes aldeles ubegribelig. Spørge vi unge Mennesker, eenlige Fruentimmer, som ville reise derover, om hvorledes de ville komme til det fremmede Land, saa svare de: det sørger vor Fører for, — hvad de skulle betale: det besørger han, — hvor han faaer Pengene fra: han har faaet Penge, — om de skulle betale Mere: det faae vi at vide, naar vi komme derhen. Paa denne Maade vandre Folk ud i Mængde, som med største Trofskyldighed give sig Agenter i Bosh, som